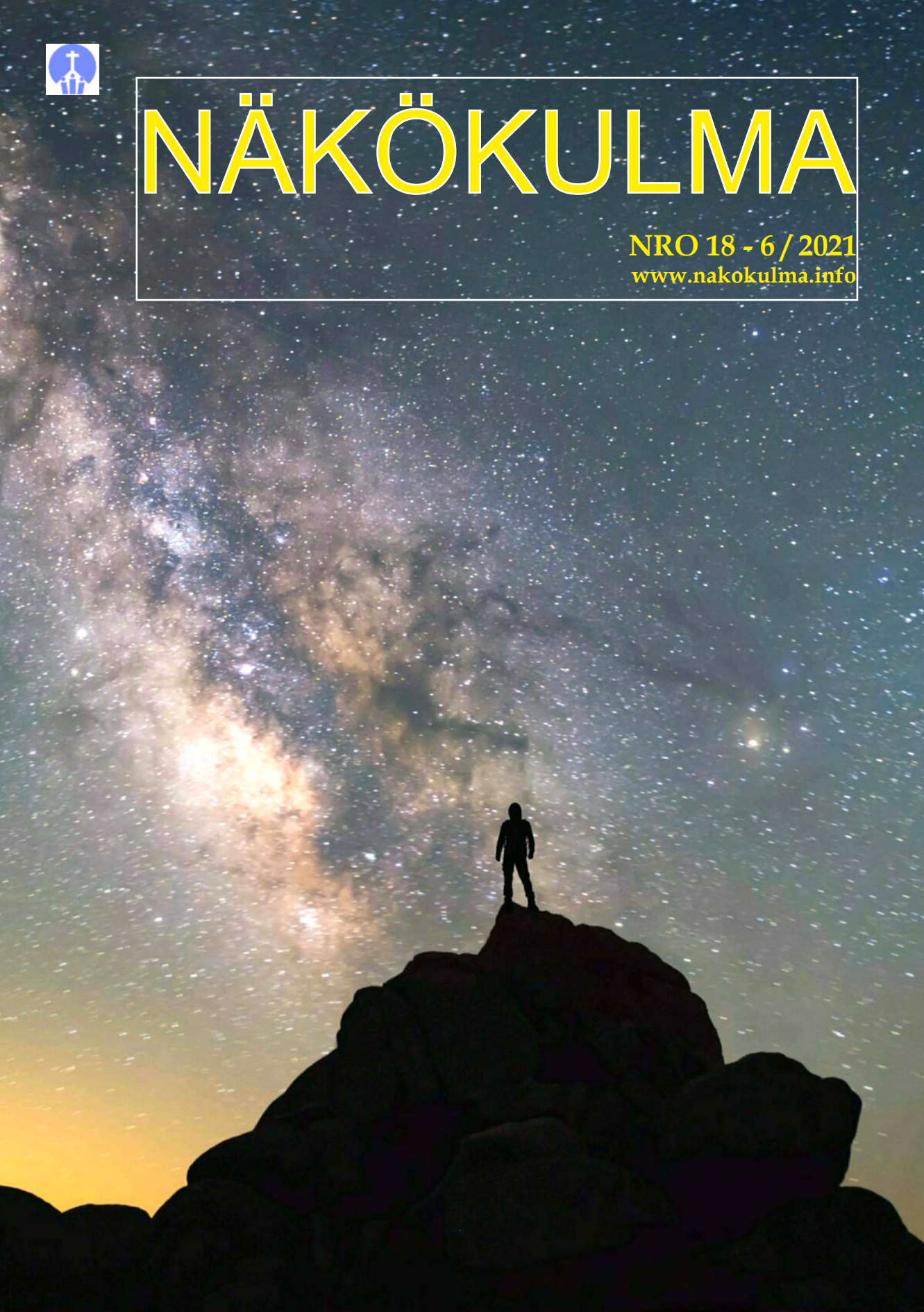

NÄKÖKULMA

NRO 18 - 6 / 2021
www.nakokulma.info

Pääkirjoitus

Suomen Evankeliumikoulun ja sen yhteistyöverkoston (Kristityn Foorumi, Juurikasvu kustannus, Kustannus Näkökulmajulkaisut) kautta on julkaistu vuosien kuluessa kolmea julkaisua: Armo Riittää, Pieni Lauma ja Näkökulma. Kaikki ne ovat olleet melko lyhytaikaisia julkaisuja painetussa muodossa. Asiaan on eniten vaikuttanut tekijöiden ikääntyminen.

Tulin itse mukaan Evankeliumikoulun verkostotoimintaan yli 15 vuotta sitten. Tuolloin mukana olivat henkilöt: järjestön perustaja rov. Per-Olof Malk, rov. Olavi Peltola, Paavo Lievonon, Paavo Suihkonen ja allekirjoittanut. Hieman myöhemmin verkostoon liittyivät Jouko Nieminen ja Pauli Koskinen. Kaikki ovat sinä aikana ehtineet jo ikääntyä ja sen seurauksena, voimien vähetessä, toimintakin on hiipunut. Evankeliumikoulun tilaisuuksissa on ollut muitakin sananopettajia, mm. jo edesmennyt pidetty saarnaaja Matti Pyykkönen. Kaiken alkanen toiminnan hiipuminen on luonnollista tässä ihmisen ajassa.

Toiminta-aikana on tuotettu kirjoitettua ja puhuttua materiaalia melko runsaastikin. Vaikka toiminta muuten on vähäistä niin kaikki tuo hengellinen opetusmateriaali on edelleen saatavissa. Kevään aikana Suomen Evankeliumikoulun opetustilaisuuksien ja Kristus -juhlien äänitteet järjestetään helpommin näkyvään ja käsiteltävään muotoon, joka liitetään Kristityn Foorumi sivustoon omiksi sivuikseen. Myös Armo Riittää julkaisut tulevat tähän yhteyteen luettavaksi. Pieni Lauma lehdet ovat jo hyvän aikaa olleet luettavissa Kristityn Foorumi sivustolla. Myös kaikki Näkökulma lehdet (18 painettua numeroa) tulevat kevään aikana nettiin luettaviksi ja ladattaviksi kokonaisuudessaan. Lehti ilmestyy jatkossa ja toistaiseksi netissä ilman tarkkaa aikataulua.

Myös rovasti Olavi Peltolan omilla sivuilla on runsaasti raamatunsanaa opettavaa ja ymmärrystä siihen lisäävää materiaalia.

Apostoli Paavalin sanoin 2Kor.4: "Sentähden, kun meillä on tämä virka sen laupeuden mukaan, joka on osaksemme tullut, me emme lannistu, vaan olemme hyljänneet kaikki häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa emmekä väärennä Jumalan

sanaa, vaan julkituomalla totuuden me suositamme itseämme jokaisen ihmisen omalletunnolle Jumalan edessä. Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.

Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut.

...

Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä. Mutta koska meillä on sama uskon Henki, niinkuin kirjoitettu on: "Minä uskon, sentähden minä puhun", niin mekin uskomme, ja sentähden me myös puhumme, tietäen, että hän, joka herätti Herran Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa ja asettava esiin yhdessä teidän kanssanne. Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi. Sentähden me emme lannistu; vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu. Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia. "

Juhani Aitomaa

NÄKÖKULMA

SISÄLLYSLUETTELO

www.nakokulma.info

- 2 Pääkirjoitus
- 4 Jeesus: täysin Jumala ja ihminen - Todd Friell (suom. ja edit. JA)
- 5 Kirkko - miksi vainoat minua? - Rov. Per-Olof Malk
- 6 Keisarin uudet vaatteen - Per-Olof Malk
- 7 Jumaluus vai ihmisyys? - Jouko Nieminen
- 8 Efraim Jaakkolan (1888) hengellinen laulu
- 9 Uskonollisuudesta - Paavo Lievonon
- 11 Älä kiinnitä huomiota omaan voimaasi - J. Bloom (suom. ja edit. POM)
- 12 Jumala kostaa - mistä on kyse? - Juhani Aitomaa
- 15 Syvenevä synnin tunto - silloin katse Kristukseen - Urho Muroma
- 16 Mihin olemme menossa, osa 4 - Paul Madsen
- 18 Ovatko uskovat helposti hämmennettävissä? - Rov. Olavi Peltola

NÄKÖKULMA Nro 18 - 6 / 2021

ISSN 2670-3203 (painettu)

ISSN 2342-7949 (verkkojulkaisu)

Julkaisija: Kustannus Näkökulma julkaisut

s.posti nakokulma@nakokulma.info

Tilaukset: tilaus@nakokulma.info

Päätoimittaja: Juhani Aitomaa

Toimitusneuvosto: rov. Per-Olof Malk, evank.

Pauli Koskinen, ins. Jouko Nieminen, fil.tri Paavo Suihkonen

Tilaushinnat:

~~Painettu lehti 26,50 eur. Hinta sisältää yhden vuosikerran. Tilaaaja saa kaikki vuoden aikana jo ilmestyneet numerot vaikka tilaus tehtäisiin kesken vuotta.~~

Tili OP: Kustannus Näkökulmajulkaisut
FI53 5228 0320 0999 35

Julkaisu on itsenäinen osa Suomen Evankeliumikoulun (Evankeliumin opintoyhdistys ry, PL 17, 05831, Hyvinkää, sposti evank@evank.org) yhteistyöverkosta.

~~Lehti on tilattavissa myös digitaalisena (PDF) versiona, joka lähetetään tilaajan ilmoittamaan sähköpostiin. PDF-version tilaushinta vuosijaksolle on 21,00 eur.~~

Tilausohjeet ja kauppa ks.
www.nakokulma.info

Painetun lehden yksittäisiä numeroita voi tilata erikseen hintaan 4,00 eur +postim. (toimitus jos varastossa on). Suuremmat erät tarjouksen mukaan. Pdf -versio 3,50 eur.

Ks. tarjous takakannesta

Jeesus: täysin Jumala ja ihminen

Todd Friell

Älä huoli, en aio perustaa uutta kirkkokuntaa tämän takia, mutta yhdessä rakastetuimmista joululauluistamme "Hän sei-messä nukkuu" (Away in a manger, alkup. eng. teksti: *The cattle are lowing, The Baby awakes,*

But little Lord Jesus, No crying He makes - suomalainen sanoitus ei mainitse itkusta, vaan: *Nyt äänтелеe karja, jo heräilee hän - Hän kuuleeko laulun yön säteilevän?*) on jotain hämää. Millainen vauva ei itke? Se on temppukysymys, koska JOKAINEN vauva itkee. Joten miksi kirjoittaja (jota välillä virheellisesti Martin Lutheriksi luullaan) esittäisi itkemätöntä Jeesus-vauvaa?

Tässä on joitain vaihtoehtoja:

- Hän tarvitsi riimiä todella paljon, ja vain tämä toimi.
- Hän käytti runollista kieltä kuvaamaan rauhallista ympäristöä.
- Hän ei ymmärtänyt, että itkeminen ei ole syntiä!

Mitä tahansa 1800-luvun lopun amerikkalainen kirjailija aikoikin, tämä on esimerkki huolimattomasta kirjoituksesta, joka voi johtaa melkoiseen väärinymmärrykseen. Ensin: "Jeesus itki" (Joh. 11:35). Jeesus oli murheiden mies, joka tunsu surun (Jesaja 53:3). Jeesus on myötätuntoinen ylipappi, joka tuntee myötätuntoa sinua kohtaan (Hep.4:14-16). Jos väittää, että Jeesus ei koskaan itkenyt, edes vauvana, se johtaa väärään käsitykseen Vapahtajastamme ja Hänen rakkaudesta lapsiaan kohtaan. Toiseksi: se,

vaikkakin vahingossa, horjuttaa Jeesuksen ihmisyyttä. Tämä ei ole pieni asia. Varhaiskirkon täytyi taistella kahta harhaoppia vastaan, jotka kielsivät Jeesuksen Kristuksen täyden ihmisyyden.

DOKETISMI

Kreikan sana *dokeo* tarkoittaa, että jokin näyttää näennäisesti joltakin mitä se ei ole. Docketismi opettaa, että Jeesus oli kyllä jotenkin jumalallinen mutta vain näennäisesti täysi ihminen, eli "jumalolento valeruumissa". Gnostilaisuuteen liittyen, joka opetti aineen olevan paha, doketismi opetti, että Jeesuksella saattoi olla taivaallinen ruumis, mutta Hänellä ei ollut ihmisruumista kuten meillä ihmisillä on.

Tämä on ongelmallista ainakin neljästä syystä:

- Raamattu esittää Jeesuksen todellisenä ihmisenä, miehenä, joka väsyi, oli nälkäinen ja jopa itki.
 - Ilman ihmisedustajaa meillä ei ole uhria, joka voisi edustaa ihmisiä Jumalan edessä.
 - Jos Jeesuksella ei ollut ruumista, Hän ei todellisuudessa kuollut (mihin doketismi uskoo).
 - Ei ollut kuolleista nousemista eikä taivaaseen astumista.
- Varhaiskirkko tuomitsi doketismin harhaopiksi jakeiden, kuten 1Joh. 4:1-2 ja 2Joh. 1:7,

perusteella. On ratkaisevan tärkeää, ettemme edes vihjaa, ettei Jeesus ollut 100-prosenttisesti ihminen.

APOLLINARISMI

Toinen kristologinen harhaoppi, joka kielsi Jeesuksen ihmisyyden, ilmestyi neljännellä vuosisadalla. Apollinarismi opetti, että ihmisluonto ei voi elää rinnakkain jumalallisen luonnon kanssa. Apollinaris opetti, että Logos (Sana) korvasi Jeesuksen ihmismielen ja Logos oli Jeesuksen jumalallinen luonto. Johannes 1:14 ja Kolossalaiskirje 2:9 monien muiden joukossa tekevät selväksi, että Jeesus oli 100 % ihminen ja 100 % Jumala. Apollinarismi tuomittiin harhaoppina samalla vuosisadalla, kun se tuli

tietoisuuteen. Järkyttävää kyllä, on olemassa nykyaikainen liike, joka identifioituu uusapollinarismiksi - mikä on ikään kuin väittäisi, että on olemassa uusi ja hyväksyttävä fasismi, jota kutsutaan uusnatsismiksi.

PÄÄTELMÄ

Kun juhlimme Jeesus -vauvan syntymää Betlehemissä, muistakaamme: "Pyhällä perheellä" ei ollut piirrosten kuvaamia sädekehäitä päidensä yllä, tietäjät ilmestyivät vasta kuukausia myöhemmin - ja Jeesus -vauva itki, koska Hän on täysin Jumala ja täysin ihminen. Ja juuri sellaisen Vapahtajan tarvitsemme!

Kirkko: miksi vainoat minua?

Per-Olof Malk, pääkirjoitus Armo Riittää 2/2012.

"Miksi vainoat minua?" Tämän kysymyksen esitti ylösnoussut Jeesus uskovia vainonneelle Saul Tarsolaiselle tämän ollessa matkalla kukistamaan alkukirkon kristittyjä. Kuulemaansa kysymykseen Saul vastasi: "Herra, kuka sinä olet?" Hänen pyhien kirjoitusten tuntemisensa ei ollut johtanut häntä ollenkaan Jeesuksen tuntemiseen. Henkisesti ja hengellisesti meidän kirkossamme tapahtuu nyt jotakin samankaltaista kuin mitä Saul teki alkukirkossa. Ulkoista väkivaltaa ei ole, mutta sitä lähellä olevaa henkistä väkivaltaa uskovat kokevat monissa seurakunnissa. Kirkko vainoaa uskovia painostaen ja halveksien. Viestit eri puolilta Suomea kertovat, miten saarnatuoleissa suhtaudutaan Raamattuun kuin satukirjaan. Raamatun sisältöä ylenkatsotaan. Mutta kirkkojen ovia on samalla avattu toisenlaisille saduille. Ulkomailta on tuotu oppeja, jotka ovat siirtäneet seurakuntalaisten huomiota synnistä, tuomiosta ja armosta tunteiden kokemiseen ja yliluonnollisilta näyttäviin tapahtumiin.

Ja nyt "kolmannessa aallossa" on kirkoissa alettu järjestää tilaisuuksia, joiden ideat ovat peräisin maailman turuilta. Saul Tarsolaisen työn jatkajat murentavat uskovien joukkoa aiheuttaen syvää surua ja huolta. Kirkkoon kuulumattomien riemuksi kirkoissa on alettu järjestää viihdetilaisuuksia. Tällaisten "rajoja ylittävien" suuntausten ominaisuuksiin kuuluu, että ne menevät aina yhä pitemmälle keskuksesta. Uusinta vaihetta oli viime maaliskuussa seuraamassa monisatapäinen joukko, joka osallistui Turun Mikaelinkirkossa järjestettyyn tanssitapahtumaan.

Keskuudessamme on vielä arvostelukykyisiä nuoria, joista yksi kysyi eräällä keskustelupalstalla: "Eikö Turussa ole enää tanssipaikkoja, kun pitää kirkkoon mennä tanssimaan? Onko Jumala mielissään kun hänelle pyhitetyssä paikassa jorataan ja melutaan? - Järkytykseni on SUURI!" Toinen kirjoitti: "Puuttui enää vain alkoholitarjoilu, muuten kirkossa oli samanlaista kuin missä tahansa bilepaikassa." Lehtitietojen mukaan "uskontunnustus ja Isä Meidän lausuttiin yhteen ääneen tanssimusiikin soidessa taustalla. Ehtoollisjonoissa tanssittiin. - Tilaisuus jatkui tanssilla pitkälle iltaan. - Altari sekä käytävät täyttyivät innokkaista tanssijoista, papit etunenässä. - Myös arkkipiispa Kari Mäkinen oli ilmaissut Turun Sanomien haastattelussa tukensa tapahtumalle".

Hengellinen arvostelukyky on monelta kirkkomme papilta nyt kadoksissa. Mutta missä ovat ne vastuunkantajat, jotka huolehtisivat edes siitä, että kirkkolakia ja kirkkojärjestystä noudatettaisiin. Kun kirkkorakennuksia vihitään käyttöön, ne erotetaan pyhään käyttöön Jumalan sanan julistusta varten. Vihkijä lausuu mm: "Kuulukoon tästä saarnatuolista Jumalan sana kirkkaana niin, että se herättäisi kuulijat synnin unesta, vapauttaisi syylliset ja auttaisi meitä vaeltamaan kohti taivaan kotia." Kirkkojärjestyksen 14:2 pykälässä sa- notaan. "Uusi kirkko on vihittävä Jumalalle pyhitetyksi huoneeksi. Kun kirkko on vihitty, sitä saa käyttää vain sen pyhyteen soveltuihin tarkoituksiin."

Keisarin uudet vaatteet

Rov. Per-Olof Malk

kunnes pieni lapsi sanoi totuuden ääneen: "Eihän keisarilla ole vaatteita ollenkaan".

On tullut aika sanoa uuden kristillisyyden ihailijoille, jotka suurinkin joukoin kerääntyvät ihastelemaan keisarin uusia "hengellisiä vaatteita", ettei näitä vaatteita ole lainkaan olemassa. Tieto on kyllä levinnyt laajalle siitä, että se, joka ei näe näitä vaatteita, on epähengellinen. Koska

Monet näyttävät nykyisin pelkäävän, että ihminen saattaa jäädä ilman jotakin hyvin tärkeää hengellistä siunausta, jos hän ei mene mukaan nykyisiin "eläviin liikkeisiin". Jeesus oli tietoinen tällaisista edessä olevista hengellisistä kiusauksista ja hän varoitti seuraajiaan niistä avoimesti. Hän sanoi mm.: "Monet tulevat esiintymään minun nimelläni. He sanovat: 'Minä olen Messias (kr. *voideltu*)' ja eksyttävät monia..."

Matkaevääksi Jeesus jätti mm. seuraavan ohjeen: "Jos joku silloin sanoo teille: 'Täällä on Messias', tai: 'Messias on tuolla', älkää uskoko." Sillä "väärä messiaita ja väärä profeettoja ilmaantuu, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että he johtavat, jos mahdollista, valitutkin harhaan." Matt. 24:5, 23.

Ihmiset ovat aina pelastuneet yksin Jumalan armon evankeliumin varassa ilman tietoa niistä uusista opeista ja elämyksistä, joita nyt saatetaan pitää varsinaisen kristillisyyden ilmentyminä ja jopa ytimenä. Pyhä Jumala ja hänen Poikansa Jeesus Kristus on Pyhän Hengen vaikutuksesta ollut tunnettu kristillisyydessä alusta lähtien.

"Älkää uskoko", sanoi Jeesus. Monet kuitenkin toimivat tänä aikana niin kuin ihmiset toimivat H.C. Andersenin sadussa "Keisarin uudet vaatteet". Sadussa ihmiset ihastelivat keisarin uutta pukua sen tähden, että oli levinnyt tieto, jonka mukaan vain viisaat ihmiset näkivät puvun. Koska kukaan ei halunnut olla tyhmä, kaikki ylistivät keisarin puvun kauneutta -

kukaan ei halua olla epähengellinen, lähes kaikki ovat vaiti ja antavat tapahtumien mennä eteenpäin.

"Uusina vaatteina" ymmärretään mm. niitä kokemuksia ja tapahtumia, joista kerrotaan ja joita näytetään kokouksissa. Jos sairaiden sanotaan paranevan, jos kuulijat kaatuvat, jos ilmapiiri on elävän ja aidon tuntuinen, niin uudet "hengelliset vaatteet" ovat upeat ja oikeat hengelliset ihmiset näkevät ne.

Mutta kuka näissä tällaisissa vaatteissa aikoo pelastua tuomiopäivänä? Kuka voi Jumalan edessä peittää syyllisyytensä vetoamalla siihen, että maan päällä parantui taudistaan? Kuka voi pelastua tuomiolla sen tähden, että kaatui jossakin tilaisuuksissa lattialle? Kuka pelastuu sen perusteella, että kokouksissa oli lämmin, aito ja ystävällinen tunnelma tai että sai rukousvastauksen? Siihenkö viimeisenä päivänä voi panna toivonsa, että puhujat olivat kokouksissa vakuuttavia ja "palavia hengessä"? Siihenkö voi turvata, että on nähnyt ihmeitä ja tunnustekoja ja paljon ihmisiä koolla?

Sonnustautukaamme Kristuksen lahjavanhurskauden vaatteeseen, ettei meitä viimeisenä päivänä havaittaisi "keisareiksi, joilla ei ole vaatteita ollenkaan". Kristuksen lahjavanhurskaus on ainoa vaate, jossa voimme toivoa perille pääsyä. Liittykäämme yhteen rukoillaksemme, että sanoma tästä lahjavanhurskaudesta olisi hengellisten kokousten pääasia nykyaikana. Jeesus tarjoaa syntien anteeksiantamusta tänäänkin.

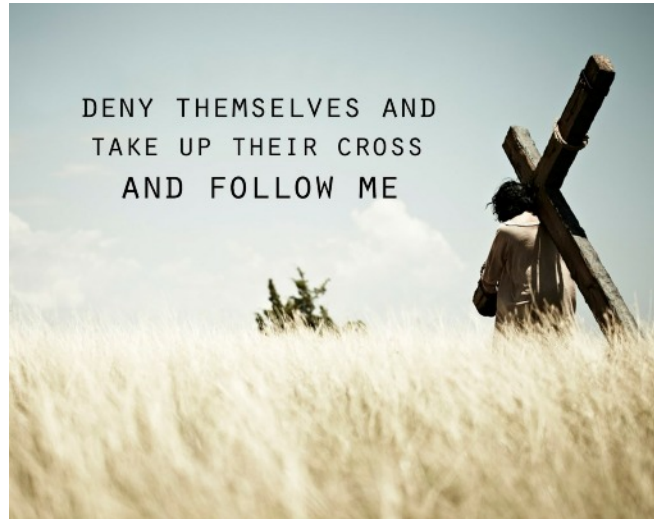
Jumaluus vai ihmisyy?

Jouko Nieminen

"Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti." (Fil. 2:5-8) Tässä puhutaan siitä Jeesuksen mielenlaadusta, mikä oli ratkaisevaa koko hänen elämälleen ja asetetaan se meidän eteemme ja sanotaan: "Olkoon teillä tämä sama mieli". Tehkää siis sama valinta! Onko tämä valinta sitten ratkaiseva pelastuksen suhteen, vai onko se vain ohje ihanteelliseen elämään? Onko meidänkin valittava ihmisyy jumalallisuuden sijasta - ja mitä se käytännössä merkitsee?

Näyttääkin siltä, että näidenkin kysymysten äärellä joudutaan sille vedenjakajalle, mistä tämän päivän kristillisyyden hajaannuksessa on paljolti kysymys. Jeesus kehottaa meitä seuraamaan itseään. Kutsu seuraamiseen merkitsee mielenmuutosta sydämessä, ja lieene selvää, että Jeesuksen seuraaminen ilman Hänen mielenlaatunsa etsimistä on mahdotonta. Jos me siis tahdomme "seurata Jeesusta", niin meidän on etsittävä Kristuksen mielenlaatua. Siitä huolimatta, että se tuntuu tässä maailmassa liian vanhanaikaiselta, hankalalta, naurettavalta ja jopa mahdottomalta! Mutta samalla nämä Paavalin sanat paljastavat nykyisen kristillisyyden tilan ontouden ja epätotuudellisuuden. Tämän sukupolven kristillisyyks on kääntynyt tekemään omat valintansa, jotka ovat lähinnä irvikuvaa Jeesuksen valinnoille!

Mistä Jeesus kieltäytyi? Fil. 2:6 sanotaan: Jeesus "ei katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen". Ehkä moni on miettinyt, mitä tämä oikein tarkoittaa? Uusi käännös (1992) sanoo: "Ei pitänyt kiinni oikeudestaan olla Jumalan vertainen". Tämä käännös on sinänsä totta, mutta se taas ei kerro sitä syvällistä ja voimakasta sanontaa, mitä Paavali käyttää, kun hän sanoo: "ei katsonut saaliiksensa". Saalis

(harpagmoos) merkitsee ryöstämistä tai ryöstösaalista. Sanaan sisältöä onkin vaikea mieltää, koska se esiintyy UT:ssa vain tämän ainoan kerran. Mutta vastaava verbi (harpazo) esiintyy 14 kertaa. Eikä sitä käytetä kertaakaan kuvaamaan merkitykseltään jotain sinänsä positiivista oikeutta, niin kuin uuden käännöksen voisi ymmärtää. Esimerkiksi kerrotaan kuinka paha tempaa pois sydämeen kylvetyn sanan (Matt. 13:19). Tai susi ryöstää ja hajottaa lauman (Joh. 10:12). Ei siis puhuta annetusta oikeudesta, vaan jostakin, joka otetaan vääryydellä. Mutta mistä tässä ryöstämisessä oikein on kysymys? Mitä ryöstetään ja keneltä?

Rakkaat kristityt. Kysymyksessä on sen ryöstäminen, mikä ei ihmiselle kuulu! Tämä on eräs keskeinen, juuri tätä aikaa koskeva tosiasia. Että me emme vain kristittyinä ottaisi sitä, mikä ei ihmiselle kuulu - vielä ainakaan tässä ajallisessa elämässä. Jeesus ei tahtonut ottaa Isältä Pojalle kuuluvaa osuutta jumaluudesta, vaan hän antoi sen mennä! Kuinka ihanat sanat! Antaa mennä, vaikka on tarjolla... Tämä ahne ja itsekeskeinen sukupolvi taistelee omien etujensa puolesta. Mutta Jumalan lapset voisivat yhäkin antaa kaiken mennä, ja etsiä sitä rikkautta, mikä on Kristuksen kanssa kätkeytyä Jumalassa. Eikö ole totta, että ennen pyhät ihmiset enemmän valitsivat Jumalan valtakunnan, mutta antoivat rikkauden mennä.

Tai että hän olisi tarvittaessa voinut paeta tähän jumalallisuuteen. Mutta Fil.2 sanoo, että juuri tästä hän kieltäytyi, saadakseen olla niin kuin sinä ja minä.

Joh. 5:19 sanookin: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestänsä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän..." Ja Joh. 14:10: "Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen." Kun Jeesus oli Getsemanessa kiinniotettavana, hän ei sano: "Luuletteko, etten voittaisi teitä, jos haluaisin..." Ei, vaan hän sanoo: "Luuletteko, etten voisi rukoilla Isääni, että hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin 12 legioonaa enkeleitä..." Jeesus oli riippuvainen Isästä saman uskon kuuliaisuuden kautta kuin mekin olemme! Ero tässä asiassa onkin vain siinä, mitä sanotaan Joh. 8:29. Jeesus etsi ainoastaan Isän kunniaa, ja antoi oman kunniansa ja elämänsä mennä. Me taas etsimme sitä, mikä on meidän omaamme, rikomme Jumalan käskyt ja teemme syntiä. Ja juuri siksi onkin meille Isän armollisen rakkauden tähden valmistettu leposija Golgatan ristissä ja Jeesuksen verihaavoissa, eikä suinkaan hyväksi muuttumisessa ja jumalalliseksi tulemisessa.

Kristikunnassa on tapahtunut selkeitä muutoksia viimeisen sukupolven aikana. On tapahtunut siirtyminen vanhurskaasta elämästä ns. "hengelliseen" elämään. Usko ei enää johda vanhurskaaseen elämään, vaan oman hengellisyiden rakentamiseen. Tämä hengellinen elämä koetaan tänään tärkeämpänä kuin Jeesuksen mieli. Onko tämä hengellinen elämä sitten todellista hengellisyyttä, on jo aivan eri asia. Vai onko se sitä Jumalalta varastettua hengellisyyttä, minkä Jeesus hylkäsi? Menneiden aikojen pyhien elämä Jeesuksessa on korvattu nykyaikaisella elämällä Pyhässä Hengessä. Ennen tämä koettiin samaksi asiaksi. Nykyään kuitenkin Pyhästä Hengestä etsitään jotakin sellaista, mitä yksin Jeesuksesta ei "saada irti". Siksi ristin heikkous on jätetty ja menty etsimään hengellisiä "ylösousemuksen" voimia.

Muutokset ovat jo niin selviä ja voimakkaita, että klassilliseen kristinuskoon verrattuna voi puhua uudesta uskosta ja toisesta evankeliumista. Me harhaudumme, jos me etsimme hengellistä elämää, mutta ohitamme vanhurskaan elämän Jeesuksen mielenlaadussa! Tässä Filippiiläiskirjeen toisessa luvussa Jeesus

osoittaa meille kuitenkin sen tien, jossa myös hengellinen elämä löytyy Jumalan aivoitusten mukaisena ja yltäkylläisenä. Mutta vain antamalla sen mennä ja etsimällä ihmiseksi tulemisen merkillistä salaisuutta! Eikö juuri tämä ole ristinsä ottamista ja Jeesuksen seuraamista?

Ei yksikään elävä ole vakaa sinun edessä

Efraim Jaakkola, Korven Kaikuja -
hengellisiä lauluja, 1888

En paeta Voi, Jumala, Kun uhkaa lakis pyhä.
(Nah.1:6)

Mun näet läsnä, kaukana, Mun tieni tunnet yhä.
(Ps.139:1-12)

En seisoa, Voi vakaana, Edessä Herran hurskaan.
Mua armahda, oi Herra!

Mä vapisen, Kun katselen, Kuin syntejä on mulla;
Jos vaikka kuinka tahdon, En voi lohdutetuks
tulla.

Ne kirjassas, On muistossas, Jokainen järjestänsä.
Mua armahda, oi Herra!

Kenenkä saan, Mä auttamaan, Nyt tässä
tuskassani?

Rintaani kyllä lyön mä vaan (Luuk.18: 13), En
pääse pahastani.

Ah! Surkeus Ja ahdistus, Sydäntä sangen vaivaa.
Mua armahda, oi Herra!

Oi, Isäni, Sä Poikasi, Soit edestäni kuolla.
Ah, ole aina kanssani, Mun kurjan pysy puolla,

Mua opeta, Näin lopeta, Mull' ovat turhat
murheet!

Mua armahda, oi Herra!

Oi suloinen, Sä Jesunen, Sun veres kallis, pyhä
On turva, vaha vakainen, Kaikessa hädäss' yhä.

Suo, että vaan Siit' avun saan, Niin kuolemall' en
kuole! (Joh. 11: 25)

Mua armahda, oi Herra!

Uskonnollisuudesta

Paavo Lievonen

(Uskonto vai evankeliumi, Juurikasvu, 2002)

On enemmän sääntö kuin poikkeus, että uudet liikkeet määrittelevät itseään vähän vanhemmat liikkeet uskonnollisiksi. Vanha määritellään mieluummin pysähtyneisyyden ajan tuotteeksi ja uusi on aivan uuttaja tuoretta tai sitten vaihtoehtoisesti hyvin vanhaa, kauan unohduksissa ollutta ja nyt vain uudelleen löydettyä. Siksi uusi on kannattajiensa mielestä parempaa. Varsin tuttua on, että toista ihmistä ja ryhmää pyritään halventamaan leimaamalla tämä uskonnollisuuden leimalla. Siksi on terveellistä pysähtyä tarkastelemaan uskonnollisuuden olemusta. Verrattaessa uutta ja vanhaa ja nimitettäessä toista uskonnolliseksi on hyväksi tehdä lähempi tarkastelu siitä, mitä uskonnollisuus todella on. Mikäli etsii totuutta eikä ainoastaan vahvistusta aiemmille käsityksilleen, on syytä varautua yllätykseen. Molemmat – sekä vanha että uusi – saattavat olla pelkkää uskonnollisuutta vaikka niiden toiminta- ja ilmenemismuodot olisivat toisilleen vastakkaiset.

Kaikissa uskonnoissa ja niin muodoin uskonnollisuudessa on yksi yhteinen nimittäjä. Ihminen on niissä se, joka toimii, hän on siis subjekti. Voidaan siis todeta, että uskonnoissa ihminen toimii ”Jumalan hyväksi”, evankeliumi sitä vastoin on sanoma siitä, mitä Jumala on tehnyt ihmisen hyväksi. Evankeliumissa Jumala on subjekti ja ihminen on objekti, eli kohde. Jos pelastus on kiinni siitä, millainen minä olen, niin minulla ei ole mitään pelastumisen mahdollisuutta. Tämä on hyvin tärkeä havainto. Jos minun rukoilemiseni, minun Jumalan tahdon tekemiseni ratkaisee, niin minun käy todella huonosti. Enhän koskaan voisi tehdä tarpeeksi, koska Jumala vaatii täydellisyyttä. Todellinen evankeliumi teki uskonnosta lopun. Jumala tuli Kristuksessa ja teki sen, mihinkä mikään uskonto ei pystynyt eikä pysty. Ihminen ei omilla ponnistuksillaan voi tähän lisätä yhtään mitään. Kristuksen teko oli niin täydellinen.

Ainoastaan evankeliumin todella vapauttama ihminen voi käsittää sen periaatteellisen eron, mikä on uskonnolla ja evankeliumilla sen alkukristillisessä merkityksessä. Paavali on ollut yksi niistä harvoista, jotka asian ovat ymmärtäneet. Siksi hän puhuu paljon kristityn

vapaudesta, joka on jotain täysin muuta kuin synnissä eläminen. ”Niittäkin, joilla on lähimain elävä syntikäsitys, on kadonnut pyhä vavistus Jumalan edessä. Meidän aikamme kristittyjen onnettomuutena on se, että evankeliumi on käynyt päivänselväksi ja synti niin vähäpätöiseksi. Jumalan anteeksiantamus on niin itsestäänselvä asia ja uskominen niin helppoa, että pelastuminen järjestyy yhtä yksinkertaisesti kuin nimen merkitseminen johonkin jäsenluetteloon.” (F. Wislöf, Rikkaampaa elämää Jumalassa, Suomen Lähetyssseura, 1955). Uusien oppien myötä syntikäsitys on hämärtynyt. ”Yhä useampi teko, joka aikaisemmin käsitettiin synniksi, mielletään nyt sairaudeksi tai ihmisen rikkinäisyydestä johtuvaksi oireeksi. Tällöin ei tarvita-kaan parannuksen tekoa, vaan parantumista ja eheytymistä. Rikkinäinen ihminen on avuton olosuhteiden uhri kun taas synnin tekijä on vastuussa tekemisistään.” (Päivi Clay, Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle, Juurikasvu, 2000).

Länsimainen kulttuuri ja hyvinvointi on muuttanut ihmiset suurelta osin pinnallisiksi. Voidaan sanoa, että tämän myötä nykyihmisestä on tullut hedonistinen, mikä tarkoittaa sitä näkemystä, että nautinto, mielihyvä ja onnellisuus ovat kaikkein tavoiteltavimpia asioita ihmisen elämässä. Kyseinen ajattelutapa on tullut myös seurakuntiin. Tämä on johtanut siihen, että kuvitellaan hengellisenkin elämän syntyvän erilaisista tunteista ja kokemuksista. Siksi hakeudutaan tilaisuuksiin, joissa on paljon väkeä ja valovoimaiset puhujat, joiden käsien alle menemällä kuvitellaan saatavan joku

kokemus ja uskotaan, että siinä syntyy elämää. Tämä ei kuitenkaan ole raamatullista. Helluntaipäivänä Pietarin puheen jälkeen tuli 3000 sielua uskon eikä mistään voi päätellä, että he olisivat olleet joittenkin käsien alla. Paavali kysyy galatalaisilta: "Lain teoistako saitte Hengen, vai uskossa kuulemisesta?" Ja hän jatkaa ihmettelyään: "Niinkö älyttömiä te olette? Te aloittitte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?" (Gal. 3:2).

Uskonnollinen omatoimisuus vei galatalaiset lihan töihin, jotka olivat täysin vastakkaisia uskossa kuulemiselle. On suuri harhaluulo, että uskonnollinen elämyksellisyys koskisi vain ns. pakanauskontoja tai niitä, jotka kuuluvat "perinteisiin" kirkkokuntiin. Tällainen elämyksellisyys voi ilmetä minkä tahansa seurakunnan kesellä vaikuttaen niissäkin, jotka joskus ovat maistaneet Jumalan lahjaa uskoen ja luottaen. Ajan myötä usko on vaihtunut uskonnollisuuteen ja sitä mukaa elämyksellisyys on tullut päälinjaksi. Evankeliumin sanoma on tullut liian tutuksi eikä se pelkästään riitä tuottamaan sielun vaatimaa kokemuksellisuutta. Hengellinen on vaihtunut huomaamatta sielulliseen ja sielu ei ihan vähään tyydykään.

Tässä tilassa ihminen on valmis kompromisseihin kaikessa, vaikkakin kehityksen alkuvaiheessa tietyin varauksin. Kuitenkin harhaoppien ja moraalittomuuden sietokyky kasvaa kehityksen myötä, kuten ruokahalu syödessä. "Hurskas uskonnollisuus ei ole kiinnostunut julistamaan eikä opettamaan sitä, mitä Raamattu sanoo Jumalan tehneen ja tekävän meidän pelastukseksemme, vaan se mieluummin muuntaa tai 'kaunistaa' nämä totuudet. Mitäänsanomaton ja kovaääninen laulu tai muunmuotoinen viihde, jota nimitetään kristilliseksi pääsevät vallalle. Runot, näytelmät, tanssija kaikenlaiset kokeilut tulevat etualalle. Hurskas uskonnollisuus pakenee evankeliumia ja sen suoraa julistamista." (A.V. Senstadt, Jäähvähäiset uskonnolle, Perussanoma, 1988). Elämyksellisyys liittyy hyvin kiinteästi tietoisuuden muutokseen, joka on saatavissa puhtaasti inhimillisin keinoin. Tätä elämyksellisyyttä on harhaanjohtavasti alettu kutsua "Jumalan läsnäolon kokemukseksi".

Perinteisesti uskonnollinen tietoisuuden muutos on saatu aikaan yksinkertaisin apukeinoin. Näistä tunnetuimpina ovat jo vuosisatoja käytössä olleet kirkolliset symbolit, liturginen musiikki ja laulu, kynttilät, kukat, sakraalivärit, -vaatteet ja -rakennukset jne.

Modernimpia keinoja ovat toistoon perustuvat säkeet, värivalot, savut, pitkät ja yksitoikkoiset laulut, uusien soittimien ja rytmien valjastaminen "evankeliumin" asialle sekä erilaiset yhteiskäyttäytymiset. Kuitenkin nämä oudot ja usein myös meluisat menetelmät ovat vieraannuttaneet monia uskovia entisestä yhteydestä.

Uskonnollisessa tietoisuudenmuutoksessa juuri musiikki on viime aikoina noussut hallitsevaan asemaan. Kriitikot on pyritty vaientamaan väittämällä, että kaikki musiikki on neutraalia ja Jumalan luomaa. Siksi kaikki musiikki tulisi hyväksyä seurakuntaan ja "jumalanpalvelukseen". Musiikkia koskevat samat lainalaisuudet kuin muitakin taiteita. Sisältöjä toteutus voivat olla suurensakin ristiriidassa keskenään, aivan kuin huippuhyvä maalaus laitettaisiin ala-arvoisiin ja mauttomiin kehyksiin. Näin itse asialle tehdään vahinkoa.

Eräs salakavala, musiikkiin liittyvä ilmiö on monille tuttu. Joskus kuulemamme musiikki jää alitajuntaamme ikäänkuin "pälle", emmekä pääse siitä eroon millään tahdon ponnistuksilla. Se muokkaa tajuntaamme, tahdoimmepa sitä

tai emme. Ennen kokemattomaan musiikin tarjontaan "hengellisellä" alueella on muutamia tunnistettavissa olevia, selkeitä syitä. Niitä ovat esimerkiksi uusi sähköinen tekniikka ja äänentoisto, ihmisten suosion tavoittelua ehkä merkittävimpana syynä on raha. Jotkut myöntävätkin jo, että musiikin alueella on menty liian pitkälle, mutta monissa yhteyksissä se merkitsee taloudessa niin merkittävää osuutta, että perääntymistä ei voida enää ajatellakaan.

On kuitenkin olemassa runsaasti kokemusperäistä aineistoa siitä, että maailman tyylien jäljittely kunakin aikakautena kantaa huonoa hedelmää. Musiikin tekijät pitävät yleensä itseään evankeliumin julistajina, mutta tietämättään he ovat paljolti edistämässä nimenomaan uskonnollisuutta. On yhteisöjä, joissa kovaäänistä metelöintiä pidetään hen-

gellisempänä kuin hillittyä ja rauhallista käyttäytymistä, jotka näissä yhteyksissä mielletään kuoleman merkiksi. Melu on kuitenkin paremminkin heikkouden kuin voiman osoitusta.

Valveutunut ja aikaansa seuraava tarkkailija ei voi välttyä ajatukselta, että kaikkea mainittua kehitystä johdetaan syvyydestä ja kaikella tällä on tavoitteenaan jokin muu kuin selkeän ja yksinkertaisen evankeliumin sanoman ymmärrettäväksi tekeminen. "Evankeliumin totuus on apostolin sana, Raamatun sana, eikä mitään muuta. Mikään ei voi muuttaa eikä nykyaikaistaa sitä. Tämä sana on aina se mittapuuh, jolla me uskovina arvioimme, kuulemmeko esitetävän kristinuskoa vai uskontoa." (A.V. Senstadt, Jäähvyäiset uskonnolle).

Älä kiinnitä huomiota omaan voimaasi

AR 2/2012

Jon Bloom, suom. ja ed. Per-Olof Malk

Aikamme kristityistä monet ovat taipuvaisia ihailemaan hengellistä voimaa ja tavoittelemaan sitä (mitä sillä sitten kulloinkin tarkoitetaan). Jotkut ajattelevat, että jos olemme hengellisesti voimakkaita, me kykenemme tekemään enemmän ja suoriutumaan vaativistakin haasteista. Harva huomaa, että voiman kaipaaminen ja sen "kokeminen" tekevät armosta sivujuonteen. Sen tähden Jumala joutuukin tuon tuosta korjaamaan ihmiskäsityksiä antamalla voimakkaiden sortua. Silloin oman "voiman" olemus tulee näkyviin. Itse asiassa Jumala panee meitä toistuvasti tilanteisiin, joissa me joudumme näkemään, että "voimamme" ei riitä. Kun Jumalan koulussa koemme olevammekin (itsessämme) heikkoja, meillä on mahdollisuus oppia jotakin hyvin arvokasta. Jumala nimittäin toimii heikkojen eikä voimakkaiden kautta ja Jumala saa aidosti kunnian vain silloin, kun hän vaikuttaa jotakin heikkojen kautta.

Tämä Jumalan tapa ajatella ja toimia näkyy halki pelastushistorian. "Mikä maailmassa on hulluutta, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään. Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi saattaakseen häpeään sen, mikä on voimakasta." (1. Kor. 1:27.) Kun apostoli Paavali, joka monessa mielessä oli voimakas, oli oppinut ymmärtämään Jumalan toimintaperiaatteen, hän sanoi: "Sen tähden ylpeilen mieluummin heikkoudestani, jotta minuun asettuisi Kristuksen voima" (2. Kor. 12:9). Tällainen oli apostolin oivaltama Jumalan työtap. Jumala heikentää voimakkaita. Ei siksi, että hän nauttisi ihmisten nujertamisesta, vaan siksi, että hän janoaa saada tehdä omaa työtään. Ja se on mahdollista vain, kun hänellä on työssään niitä, jotka ovat heikkoja. Sillä kun ihmisen heikkous pakottaa häntä turvautumaan Jumalan voimaan, silloin hän oppii, mitä on evankeliumi ja hän oppii vaeltamaan uskossa eikä näkemisessä.

Syvällisimmät ja vaikuttavimmat kohtaamisemme Jumalan kanssa liittyvät usein aikoihin, jolloin me olemme hyvin heikkoja eikä meillä ole omaa voimaa ja kykyä laisinkaan. Maailmassa puhutaan paljon siitä, miten meidän täytyisi tulla vahvoiksi, miten meidän tulisi oppia vaikuttamaan muihin ihmisiin ja saada heidät toimimaan tahtomallamme tavalla, miten saada aikaan näyttäviä asioita, miten menestyä ja hallita ja voimalla viedä asioita eteenpäin. Huomioimme voi tarrautua tuollaisiin esimerkkeihin, malleihin ja opetuksiin. Mutta luotettava ja oikea oppikirjamme on Raamattu. Se näyttää meille totuuden itsestämme, se osoittaa meidän heikkoutemme ja näyttää ne vaarat jotka syntyvät, jos heikkoudestamme huolimatta ryhdymme toimimaan ikään kuin olisimme voimakkaita. Raamattu näyttää myös, kenen on valtakunta, voima ja kunnia. Ja se näyttää, kuinka Jumala toimii heikoissa. Joka Jumalan tekoja kaipaa, ymmärtäköön tämän. Kuinka sanoikaan psalmista: "Vaikka ruumiini ja sieluni näänty, Jumala on kallioni, minun osani iankaikkisesti" (Ps. 73:26)

Jumala kostaa - mistä on kyse?

Juhani Aitomaa

(Osa raamattuluennosta Tampereella 30.9.2021.
Koko teksti luettavissa tai kuunneltavissa
Kristityn Foorumi -sivuilla
www.kristitynfoorumi.fi)

Jumala kostaa

Monet niistä, jotka tarkastelevat Raamattua muista syistä kuin uskon Jeesukseen Vapahtajana näkökulmasta, näkevät Jumalan itse-riittoisena ja ristiriitaisena olentona, joka ei sovi heidän oikeustajuunsa. Ohessa lainaus eräältä keskustelupalstalta: "Jumala kostaa isien pahat teot jälkeläisille maksimissaan neljänteen polveen. Siis isien teot kostetaan niille, jotka eivät ole syyllisiä niihin. Näin Jumala sanoo. Vaan minkähän takia toisaalla Vanhassa testamentissa sanotaan, että Jumala ei kosta isien pahoja tekoja lapsille? Eikö Jumala osaa päättää mitä mieltä on, ... puhuu itseään vastaan?"

Ajatus, että Jumala kostaa isien pahat teot heidän jälkeläisilleen toistuu suomalaisessa

1938 käyttöön otetussa raamatunkäännöksessä neljässä kohdassa 2Moos.20:5 ja 34:7, 4Moos.14:8 ja 5Moos.5:9, esim. 2Moos.20:5: "Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä. Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka koston isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat..."

Sama ajatus toistuu myös monissa ulkomaisissa käännöksissä. 5Moos.24:16 kuitenkin sanoo, etteivät lapset joudu isiensä synneistä vastuuseen ja esim. Hesekielin kirjassa 18:19-20 sanotaan: "Ja vielä te kysytte: 'Minkätähden ei poika kanna isän syntivelkaa?' Kun poika on tehnyt oikeuden ja vanhurskauden, noudattanut kaikkia minun käskyjäni ja tehnyt niitten mukaan, hän totisesti saa elää. Se sielu, joka syntii tekee - sen on kuoltava. Poika ei kanna isän syntivelkaa, eikä isä kanna pojan syntivelkaa. Vanhurskaan ylitse on tuleva hänen vanhurskautensa, ja jumalattoman ylitse on tuleva hänen jumalattomuutensa."

Ristiriita on ihmisen ymmärryksessä

On helppoa nähdä ristiriita, joka johtuu kuitenkin vain siitä, että Raamatun käsite-maailma ei ole tuttu eikä siihen ole paneuduttukaan. Raamattua on helppo käsittää väärin jos tarkastellaan vain yksittäisiä jakeita ja erityisesti jos siihen suhtaudutaan jopa vihamielisesti.

Kyseiset VT:n kohdat Mooseksen kirjoissa tarkoittavat tilannetta, joka toistuu sukupolvesta toiseen. Kun isä – tai yleensä vanhemmat – toimivat väärin eivätkä välitä Jumalasta, heidän ajatusmaailmansa ja arvonsa, sekä tekojensa seuraukset, siirtyvät seuraavalle sukupolvelle, jopa seuraaville sukupolville. Jos nämä jälkeläiset edelleen jatkavat elämäänsä vanhempi-ensa ja esivanhempiensa mallin mukaan, eli Jumalan sanan mukaan ovat Jumalan vihollisia, he jäävät vanhempiensa tavoin Jumalan rangaistuksen eli koston alle.

Mutta jos kuka tahansa kääntyy Jumalan puoleen ja luopuu vihollisuudestaan, hän – kuten Hesekiel mainitsee – ”saa elää”, saa iankaikkisen elämän. Uusi testamentti keskittyy juuri tähän seikkaan, eli kuinka syntinen ihminen välttää Jumalan oikeudenmukaisen tuomion eli koston. Kyse on ihmisen kapinan, ihmisen synnin sovituksesta, jonka Jeesus Kristus suoritti puolestamme.

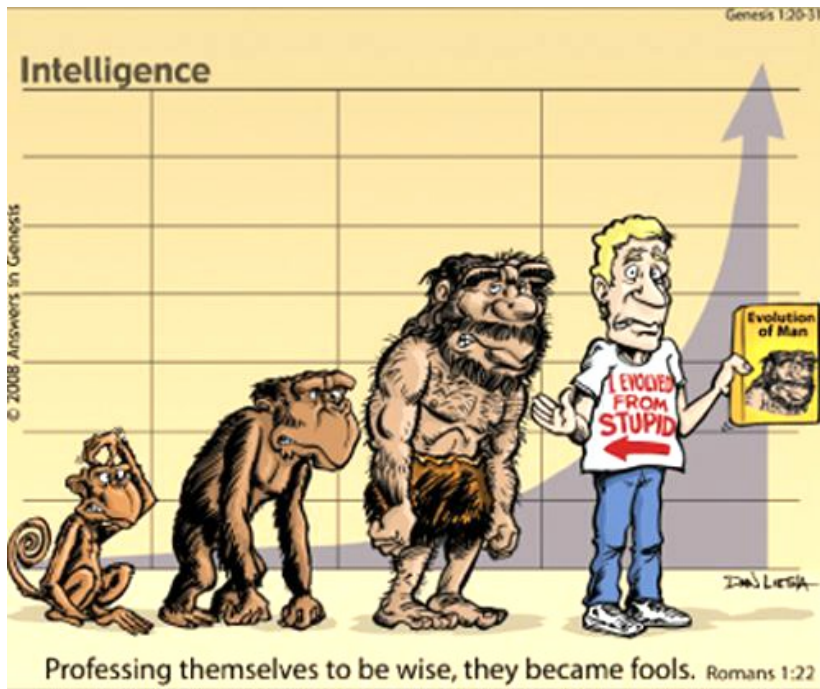
Raamatussa sana ”kostaa” yhteydessä Jumalaan eri muodoissaan esiintyy usein erityisesti Vanhassa testamentissa. Esim. 5.Moos.32:35 ”Minun on kosto ja rankaiseminen, säästetty siksi ajaksi, jolloin heidän jalkansa horjuu...” tai esim. 5.Moos.7:10 ”...Hän (Jl) ei vitkastele, vaan kostaa sille, joka häntä vihaa.”

Jne. Uudessa testamentissa lainataan VT:n sanoja kun sanotaan mm. Room.12:19: ”Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: ”Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra” ja sama toistuu Hep.10:30: ”Sillä me tunnemme

hänet, joka on sanonut: ’Minun on kosto, minä olen maksava...’

Kun Raamatusta otetaan vain tiettyjä jakeita, voidaan Jumala nähdä säälimättömänä ja vimmaisena, kostonhaluisena, ihmisen mielikuvituksen tuotteena, josta ei pidäkään välittää. Nykykielessä ja -käsityksessä koston ja kostamiseen liittyy negatiivinen käsitys siitä, että kostaja toteuttaa ns. ”oman käden oikeutta” vihassa ja kostaa oman mielipahansa toiselle ihmiselle siitä mitä kokee tämän tehneen väärin itseään kohtaan. On se sitten todellista tai kuviteltua vääryyttä. Ei-uskova raamatunlukija saattaa mielessään helposti hyväksyä kosto-sanan negatiivisen käsityksen ja luo mielessään kuvan Jumalasta, joka inhimilliseen tapaan hautoo mielessään koston ajatusta ja hekumoi vihassaan kunnes tyydytyksekseen lopulta saa toteuttaa sen. Tällaista ihmiskäytöksen mallia tarjoavat myös lukemattomat elokuvat ja kirjat, joissa korostetaan ihmisten välistä vihaa ja kostoja.

Harhaan vievä raamattukritiikki

Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja

Monet raamattukriittiset tutkijat ovat päätyneet esittämään, että VT Jumala on ihmisen

kehittämä koston jumala kun taas UT:n Jumala on ihmisen kehittämä armon ja rakkauden jumala. He näkevät Raamatun olevan koottu keskenään ristiriitaisista kirjoituksista, jotka ihminen sitten otti uskontonsa pohjaksi. Raamattu nähdään vain inhimillisenä teoksena, jolla on historiallinen arvo – ei muuta. Sama koskee Jeesusta, jolle annetaan arvo historiassa vaikuttaneena merkittävänä ihmisenä, jonka puheiden pohjalta sitten esim. Paavali ja muut UT:n kirjoittajat muokkasivat uskontonsa.

Vakavalla mielellä Raamattua lukeva ja tutkiva huomaa kuitenkin hyvin pian, että Raamattu esittää sellaisia yhtäpitäviä huomioita ihmisestä, Jumalasta ja Jeesuksesta sekä VT:n että UT:n puolella, että sellaisen kokonaisuuden syntyminen eri aikoina kirjoittaneiden ihmisten toimesta olisi mahdotonta pelkästään ihmisen omin toimin. Myös vaikkapa VT:n Jeesusta koskevat profetiat ovat toteutuneet tavalla, joka esim. inhimillisen todennäköisyyslaskennan mukaan olisi käytännössä mahdotonta. Raamattu on ainoa laatuaan eikä mikään muu historiallinen, uskonnollinen tai maallinen teos ole siihen verrattavissa. Raamatun näennäiset ristiriitaisuudet ratkeavat sitä mukaa kuin ihminen oppii Raamattua Kristus -keskeisestä lähtökohdasta.

Jumalan kosto liittyy oikeudenmukaisuuteen
Raamatussa Jumalan kosto liittyy oikeudenkäyttöön. Raamatullisessa mielessä ihminen tuomitaan, eli hänelle kostetaan se, mitä hän on itse tehnyt väärin toista tai toisia kohtaan, myös itseään kohtaan. Oikeuden mukaan tehdyssä kostossa kyse on oikeudenmukaisesta rankaisemisesta eli tuomiosta, ei mielivaltaisesta vihasta. Näin sanaa selitetään myös monissa sellaisissa teoksissa, jotka käsittelevät sanojen alkuperää.

Raamattu korostaa Jumalan täydellistä pyhyyttä, johon yhteyteen ihminen ei milloinkaan eikä millään tavalla saata päästä omin avuinensa. Täydellisen oikeudenmukainen Jumala ei voi sallia mitään väärää, ei vähäisintäkään tekoa, ajatusta tai aikomusta. Syntiin langennut ja synnissä elävä ihminen, jokainen meistä, on raamatullisessa kontekstissa kaiken aikaa Jumalan koston, eli rangaistuksen, alla ilman Jumalan armoa. Jumala kuitenkin tarjoaa meille armonsa ja laupeutensa, joka ilmestyy Jeesuksen persoonassa Hänen sovitustyönsä kautta.

Ihmiskunta kärsii omasta syystä

Raamatusta kyllä paljastuu, että ihminen - ja koko ihmiskunta - kärsii tilanteestaan omasta syystä, ei siksi, että Jumala mielivaltaisesti haluaisi kostaa eli rangaista. Esim. Jer.50:15: "...Sillä tämä on Herran kosto. Kostakaa sille, tehkää sille, niinkuin sekin on tehnyt." Obadja1:15: "...Niinkuin sinä olet tehnyt, niin sinulle tehdään; kosto sinun teostasi kohtaa sinun omaa päätäsi." Ihmisen ja ihmiskunnan vaellus luopumuksessa maan päällä aiheuttaa kokonaisvaltaisia, sisäisiä ja ulkoisia ongelmia ja kärsimystä. Tässä ei tarvitse luetella mitä pahaa maailmassa ihmisten välillä tai luonnossa ympärillämme tapahtuu. Ihmisen pahuus aiheuttaa myös luonnon tuhoutumista ja sitä kautta luonnonkatastrofeja, pandemioita ynnä muuta vastaavaa. Jumala siis sallii sen, että ihmisen oma vaellus synnissä aiheuttaa tälle itselleen kärsimystä, eli " kosto sinun teostasi kohtaa sinun omaa päätäsi". Synnin seuraukset ovat Jumalasta luopuneen ihmiskunnan osa.

Synnintuntoon tulevalle ihmiselle Jumala ilmestyy kuitenkin ennen muuta armollisena, anteeksiantavana Jumalana. Ihminen, joka Psalmin 41:4 tavoin tunnustaa, "Herra, ole minulle armollinen, paranna minun sieluni, sillä minä olen tehnyt syntiä sinua vastaan", saa armon. Jumala ei vaadi muuta kuin tämän yhden asian: että tunnustamme oman syntisyytemme ja Hänen kaikkivaltiaan pyhyytensä. Jes.30:18 mukaan "Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen, sentähden hän nousee armahtaaksensa teitä; sillä Herra on oikeuden Jumala..."

Epätäydelliselle ihmiselle on mahdotonta ymmärtää täydellistä Jumalaa oman ymmärryksensä kautta. Persoonaa, joka on yhtä aikaa täydellinen oikeudenmukaisessa vihassaan syntiä kohtaan ja täydellinen armossaan ja anteeksiantavuudessaan. Hep.11:3 mukaan vain meille lahjoitetun "uskon kautta me ymmärrämme" Raamattua ja Raamatun Jumalaa.

Syvenevä synnin tunto - silloin katse Kristukseen

Urho Muroma

(Pieni Lauma 1/2006 - Herää Valvomaan 46-47/1956)

“Mitä vanhemmaksi tulee, sitä selvemmin näkee omat heikkoutensa, puutteensa ja vikansa. Vaikka onkin jo vuosikymmenet kilvoitellut Herran askelissa, täytyy kuitenkin rehellisesti tunnustaa, että kovin vähän on Kristus minussa muotoa saanut. Missä on se nöyryys, rakkaus, epäitsekkyys, uhrautuvaisuus ja kaikki muut hyveet, joiden tulisi kaunistaa kristityn elämää? Miten monta kertaa täytyy murheella tunnustaa, että “vanhalla ihmisellä” on vielä niin suuri vaikutusvalta meidän elämässämme, vaikka sen olisi pitänyt jo aikoja sitten tulla ristiinnaulituksi ja kuoleetuksi.

Yhdellä on yhdet vaikeudet, toisella toiset. Jonkun helmasynnit ovat henkisellä alalla, toisen lihallisella. Kuka on ajatuksissaan ylpeä, itserakas, kateellinen ja anteeksiantamattoman pitkävihaisten. Toinen taas elämän mukavuuksia rakastava, lihallisiin intohimoihinsa lankeileva, syömäri ja juomari, joilla tarkoitan ihmisiä, jotka vatsaansa palvovat. Eiköhän vain ole niin, että mitä kauemmin elämän tietä vaellamme, sitä selvemmin alamme nähdä omat heikkoutemme ja puutteemme. Syvenevä synnintunto onkin aivan luonnollinen ilmiö vilpittömän Jumalan lapsen koettaessa kaikin puolin elää Herransa ja Mestarinsa tahdon mukaan.

Mutta yhä syvenevä synnintunto vaatii vastapainokseen yhä kirkkaampaa näkemystä Kristuksen armoon. Kun oma syntisyys kasvaa yli äyräitten, täytyy Herran kirkkauden nousta taivaaseen asti. Suuri syntinen tarvitsee suuren Vapahtajan. Ja tämä suuri Vapahtaja ilmenee hänen elämässään niin, että hän tietää Jeesuksen läpikohtaisesti tuntevan hänet viimeistä piirtoa myöten ja kuitenkin rakastavan häntä äärettömällä, jumalallisella rakkaudella. Tämän ajatuksen on Paavali Roomalaiskirjeessä

pukenut muotoon “Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on ylenpalttiseksi tullut” (Room 5:20).

Hyvä kilvoitus, rakas ystäväni, merkitsee sitä, että sinä jättäydyt Jeesuksen Kristuksen käsiin sellaisena syntisairaana kuin olet ja uskot koko sydäimestäsi, että hän on vaikuttava sinussa niin tahtomisen kuin tekemisenkin. Ja kun sinä et yhtenäkkään päivänä selviydy sellaisena voittajana, että sinulla ei olisi asiaa Golgatalle, Jeesuksen ristin juurelle, niin ei sinun kerskauksenasi milloinkaan voi olla oma pyhyytesi ja vaelluksesi, vaan kerskauksenasi on ainoastaan Herra ja Hänen armonsä.

Kun opetuslapset saivat kirkastusvuorella nähdä Mestarinsa säteilevän kirkkauden, päättyy tämä kertomus sanoihin “He eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään” (Matt 17:8). Jeesuksen yksinään. Tässä hyvä kilvoitus, Jeesus yhä suuremmaksi. Tässä hyvä kilvoitus, Jeesus kaikeksi kaikessa.

Jospa mekin saisimme lähtöhetkellämme nähdä ainoastaan Jeesuksen, Hänet, joka kerran kutsui meidät omiksansa, vaikka hyvin tiesi, kuinka heikot ja kelvottomat Hän kutsui, ja joka silloin antoi meille armosta kaikki syntimme anteeksi, puhdisti meidät verellään ja uudestisyntyi Sanansa ja Henkensä voimalla, ja joka siitä pitäen on äärettömällä rakkaudella ja uskollisuudella hoitanut meitä tähän hetkeen saakka, antamalla väsymättä meille uutta armoa uutta kilvoitusta varten. Niin, jospa lähtöhetkellämme näkisimme vain hänet saaden un-

h o t t a a
k a i k e n
muun. Oi,
Herra, suo
tämä armo
m e i l l e
vaivaisille
syntisille
o m a n
n i m e s i
kunniaksi.

Mihin olemme menossa ?

Poul Madsen

Osa 4

Pyhä Henki ja toinen henki

Jokaiselle, jolla ei ole korvia kuulla, toinen henki tuntuu "loistavammalta" kuin Pyhä Henki ja lupaa voimaa "loistavampaan" kristilliseen elämään. Tämä toinen henki ei lupaa Jeesuksen kaltaisuutta hänen seuraamisessaan pilkan ja hylkäämisen tiellä. Toinen henki lupaa "voimaa" tehdä valtavan vaikutuksen maailmaan ihmeiden ja merkkien kautta, kaikenlaisten sairauksien ja raihnaisuuden parantumista, ihanaa hurmiota ja valtavia armolahjoja, niin että jokainen, joka sen voiman vastaanottaa, nostetaan yli heikkouden ja voimattomuuden, yli hengen köyhyyden ja mitättömyyden. Tämä kuulostaa lihallisille korville ihmeelliseltä. Toinen henki, joka näin suuria asioita lupaa, asettaa kuitenkin Jumalan lapsille ehdon, jonka mukaan heidän täytyy ensin pyrkiä saamaan tämän hengen "kaste", muuten he eivät saa kokea sen valtavaa voimaa.

Tämän julistuksen seurauksena on siis olemassa kahdenlaisia kristittyjä: ne, jotka ovat hengellä kastetut ja ne, jotka eivät ole. Tällaisella julistuksella saadaan juurtumattomissa sieluissa aikaan paljon hämmennystä, sillä huomio ja usko johdetaan pois ristiinnaulitusta Vapahtajasta ja Herrasta, pois evankeliumista. Sielun täyttää kysymys: miksi Herra ei ole vielä kastanut minua hengellä? Miksi Herra ei ole sitä vielä tehnyt? Tämä hämmäntävä kysymys hiipi galatalaisten keskuuteen ja he tulivat muitten viettelevien julistajien yllyttäminä siihen tulokseen, että heiltä tämä puuttui, koska he eivät olleet antaneet ympärileikata itseään. Mikäli he halusivat päästä eteenpäin ja saavuttaa kaiken luvatus, heidän täytyi noudattaa ympärileikkaamisen vaatimusta! Olivatko he siihen halukkaita? Ei ollut vaikeaa osoittaa useita Vanhan testamentin kohtia, jotka painottavat, että ellet anna ympärileikata itseäsi, et kuulu Jumalan kansaan.

Ei ole koskaan vaikeaa käyttää Raamatun jakeita tuomaan esiin omia tekojamme tai suorituksiamme tai uhrejamme evankeliumiin kuuluvina. Mutta samalla murretaan evankeliumin perustus. Paavali tuohtui tästä suunnattomasti: "Te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako (omista ponnistuksistanneko) saitte

Hengen (jota ei annettu mitan mukaan), vai uskosta kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte (huomatkaa ironia!)? Niin paljonko olette turhaan kärsineet - jos se on turhaa ollut. Joka siis antaa teille. Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen (vastineeksi teidän omille ponnistuksillenne) vai uskossa kuulemisen kautta?" (Gal. 3:1-5).

Erotatko evankeliumin?

Tarvitaan herkkä korva erottamaan evankeliumi, jota Pyhä Henki julistaa, siitä toisesta evankeliumista, jota toinen henki julistaa. Kysymys ei kuitenkaan ole aste-erosta, vaan olennaisesta erosta. Tuohtunut apostoli painottaa tätä erittäin selvästi. Pyhää Henkeä ei anneta korvauksena mistään, vaan kokonaan ja täysin itse pelastuksessa, joka on ilmainen ja kallisarvoinen lahja. Paavali ei koskaan jaa Jumalan rakkaita lapsia "hengellä täytettyjen" ja "hengellä täyttymättömien" ryhmään, eikä hän koskaan tee kielillä puhumisesta "henkikasteen" merkkiä.

Miten voimme varjeltua?

Tuskin voimme luottaa siihen, että voimme itse varjella itseemme, mutta meidän tulee rukoilla Jumalaa, että Kristus aina olisi silmiemme edessä ristiinnaulittuna. Sillä hänen ristinsä äärellä kukaan meistä ei ajattele itsestään korkeita hengellisesti. Siinä me tajuaamme sielumme syvyydessä, mitä Paavali tarkoitti sanoessaan: "Kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava?" (Room. 11:35). Me ymmärrämme evankeliumin Hengeksi ja elämäksi, mutta emme silti jää paikoillemme, passiivisiksi "oikeaoppisiksi" sieluksi, vaan tulemme Hengessä eläviksi, kiitollisiksi, iloisiksi ja alttiiksi, valmiiksi kaiken hyvän tekemiseen! Silloin Herra myös vaikuttaa milloin hän tahtoo ja milloin se hänen asiaansa vie eteenpäin - voimallisia tekoja. Ne eivät ole todisteita "hengellä täyttymisestämme". Ne ovat osoituksia Jumalan halusta rohkaista meitä äärettömän rakkautensa ja laupeutensa tähden. Ne eivät ole minkään meissä olevan "vastikkeita"! Kun tätä saamme kokea, Pyhä Henki muistuttaa meitä lempeästi mutta arvovaltaisesti jäämään kätkeytyinä Kristuksen kanssa Jumalaan, ettemme joutuisi evankeliumista pois käyttämällä Jumalan

ihmetekoja toimintamme ja itsemme mainosvälineinä.

Aito ja epäaito evankeliumi

Puheessa kahdesta evankeliumista ei ole kysymys saman sanoman vivahde-eroista, vaan kahdesta eri sanomasta. Toinen on evankeliumi, toinen taas ei ole evankeliumia, vaikka se siksi tekeytyy; esiintyy jopa joskus täytenä evankeliumina. Kukaan ei ole kiinnittänyt tähän huomiota niin kuin apostoli Paavali. Yksi hänen kovan elämänsä päätehtävistä oli taistella evankeliumin puolesta ja paljastaa toisenlainen evankeliumi. Tämän taistelun vaikeutena on, että toisenlainen evankeliumi puhuttelee voimakkaasti lihallista ihmistä, koska se lupaa antaa enemmän. Molemmat evankeliumit käyttävät osittain samaa sanastoa, Raamatun sanoja. Tämä tekee paljastamisen entistä vaikeammaksi.

Miten voimme erottaa aidon näennäisestä?

Minun ymmärtääkseni se riippuu siitä, onko meillä korvat kuulla. Kuvataanko Kristus jatkuvasti silmiemme eteen ristiinnaulittuna? Heti kun julistuksen painopiste siirretään johonkin muuhun, joudumme vaaraan tulla harhaan johdetuiksi. Kun Kristus on mieleemme piirretty ristiinnaulittuna, korvamme avautuu kuulemaan. Tällöin korvamme kuulee, että on hirmuista langeta elävän Jumalan käsiin.: Kuulemme, että Jumala on kuluttava tuli, joka suuntautuu pyhässä ja kuluttavassa vihassa syntisiin, siis minuun. Voin kuulla tätä niin, että pelkään Jumalaa ja vapisen hänen edessään. Voin kuulla sen niin, että kaikki kevytmielisyys joutuu sisimmässäni pannaan, samoin jokainen kevyt suhtautuminen Jumalaan, jokainen toverillinen tunne suhteessa Pyhään. Voin kuulla tämän niin, että käyn varovaiseksi suurten sanojen suhteen.

Tässä avautuu korvani Paimenen äänelle, josta kuuluu kaikki Hänen armonsa ja laupeutensa, joka on niin ylenpalttista, ettei se koskaan muodostu itsestäänselvyydeksi. Voin kuulla ristin sanan, niin että Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämeeni ja nöyryyttää minut hänen hyvyytensä alle. Voin erottaa helisevän vasken ja kilisevän kulkusen äänen. Kun pidämme ristiinnaulitun ja ylösnousseen Kristuksen silmiemme edessä, varjellumme kaidalla tiellä emmekä lankea puoleen emmekä toiseen. Toinen rotko on toinen Jeesus, toisine henkineen ja toisenlaisine evankeliumeineen. Toinen rotko on penseys. Älkäämme kuvitelko, että toinen rotko on vähemmän vaarallinen

kuin toinen. Toisessa rotkossa oltaessa voi nähdä kaiken sen väärän, mikä toisessa on, mutta mitä hyötyä siitä on, jos jää rotkoonsa? Ja päinvastoin, voidaan nähdä kaikki toisen rotkon penseys, mutta mitä se hyödyttää, jos jää omaansa.

Mihin olemme menossa?

Joko meitä ympäröivät ne viettelykset, jotka ovat ensimmäisiä merkkejä Herramme paluusta? Olen viime vuosikymmenien aikana paljon tutkinut tätä asiaa, laajimmin Galatalaiskirjeen ja Korinttolaiskirjeiden kommentaareissani. Näissä kirjeissä Paavali intohimoisesti taistelee evankeliumin puolesta toisenlaista evankeliumia vastaan. Olen tullut siihen tulokseen, että on yhä vaikeampaa säilyä kaidalla tiellä. Olen ihmetellen nähnyt sellaisten kristittyjen tempautuneen mukaan, joiden luulin olleen immuuneja tuota toista henkeä vastaan.

Mutta mihin olemme menossa? Olemmeko viettelysten ajassa, josta Herramme puhui ja onko se merkki siitä, että aika on lähellä? Olen tästä vakuuttunut. Mitä nyt näemme ympärillämme, tulee salakavalasti lisääntymään hämmästyttävällä nopeudella ja leviämään ympäri maailmaa ja nielemään miljoonia ihmisiä piiriinsä. Päätelen sen lisääntyvän, koska tämä hengellisyys on sensaatiomaista. Sen on pakko lisääntyä. Vauhdin on kiihdyttävä, sillä sensaatioiden on, voidakseen pyydystää ihmisiä, oltava yhä enemmän sensaatiomaisia, yhä ihmeellisempiä, muutoin "ilmapallosta loppuu kaasu".

Me näemme myös, että kaikkialla on toinen toistaan mahtavampia kokemuksia, niin että väitetään niiden olevan jo suurempia kuin apostolien aikana! Siksi tasaisen, tavallisen kristityn on yhä vaikeampaa näitä virtauksia vastustaa, sillä hänhän saa kuulla vastustavansa Henkeä ja kannattajat viittaavat kaikkiin "suuriin" tapahtumiin. Tapahtuuko sitten "suuria" tekoja? Kyllä, toinen Jeesus ja toinen henki pystyvät myös vaikuttamaan "suuria" tekoja. Mihin olemme menossa? Keskittykäämme Jeesukseen Kristukseen, ja häneen ristiinnaulittuna ja rukoilkaamme hiljaisuudessa häneltä korvaa kuulla, mitä Henki seurakunnille sanoo. Silloin kuulemme henkilökohtaisella tavalla: "Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi."

Ovatko uskovat helposti hämmennettävissä?

Rov. Olavi Peltola

(Kirjasta Ainutlaatuinen Evankeliumi, Perussanoma, 2001)

Galatalaiskirje osoittaa, kuinka monenlaisten opintuulten heiteltävinä sen sukupolven uskovat olivat. Uskovien sydän harhaantui yllättävän herkästi. Meidänkään ei tule olla liian itsevarmoja ja y l i m i e l i s i ä u s k o m m e kestävyydestä ja tasapainoisuudesta. Vaikka tahdommekin seurata Jeesusta, niin luontomme on heikko (Matt.26:41).

Edelleenkin pitää paikkansa, että "petollinen on ihmissydän, paha ja parantumaton vailla vertaa! Kuka sen tuntee?" (Jer.17:9.) Vakuuttava ja taitava puhuja tempaa meidät yhtä herkästi mukaansa kuin konsanaan ensimmäisen sukupolven kristityt. Uudet julistajat olivat niin puoleensavetäviä, että totuutta puhuva Paavali tuntui vihamieheltä (Gal.4:16). Kaiken lisäksi väärät opettajat ovat lähtöisin uskovien joukosta (1.Joh.2:19). He toimivat Jeesuksen nimessä ja menestyvät (Matt.7:22-23). Heillä on taito hämmentää uskovien ajatuksia (Gal.1:6), ja he osaavat houkutella luopumaan terveestä opetuksesta (Room.16:17).

Yhtenä syynä harhautumiseen voi olla sokaistunut asenne omaa uskovien yhteisöä kohtaan. Ei tajuta, että myös meidän joukkoomme saattaa tulla valeveljiä (Gal.2:4). Mekin saatamme väärällä tavalla olla auktoriteettiuskoisia. Paavali antaa meille rohkean esikuvan. Uskoontulonsa jälkeen hän ei halunnut tulla sidotuksi yhteenkään ihmiseen

Hän uskalsi jopa sanoa sen ajan seurakunnan kaikkein korkeimmista johtajista: "Mitä he itse asiassa ovat, on minusta yhdentekevää, sillä Jumala ei tee eroa ihmisten välillä" (2:6). Suhteestaan havaitsemiinsa valeveljiin hän sanoi: "Me emme hetkeksikään antaneet heille periksi" (2:5). Hän uskalsi nousta vastustamaan julkisesti seurakunnan arvohenkilöä (2:11). Mistä saamme samanlaisen rohkeuden, joka ei olisi vain vastustushaluamme ja röyhkeytämme?

Lienee jotain totuutta väitteessä, että vain alle 10 % ihmisistä kykenee itsenäiseen ajatteluun ja oman kantansa muodostamiseen. "Meille syötetään valmiiksi pureskeltuja mielipiteitä ja määrätään, mitä meidän on uskottava ja ajateltava. Me emme haluakaan ajatella. Emme halua taistella ongelmien läpi ja muodostaa itsellemme omaa näkemystä. Elämme toisten tavoin, antaudumme ajan hengen muotoiltavaksi, otamme oman paikkamme jonossa ja pidämme huolta tahdin säilymisestä." (Fredrik Wislöff.)

HUOM!

Tämä Näkökulma on toistaiseksi **viimeinen** painettu lehti. Lehden tilaajia ilmestyi aluksi jonkun verran yli puolet tarvittavasta. Toive oli, että tilaajamäärä olisi näiden kolmen vuoden aikana noussut mutta määrä on pudonnut n. puoleen. Tilaajamaksuilla on katettu painaminen, postitus ja lehden valmistamiseen liittyvät muut kulut. Palkkoja tai palkkioita ei ole maksettu eikä se ollut tarkoituksaan. Eräät tilaajat maksoivat reilusti yli pyydetyn vuosimaksun ja se osaltaan on auttanut lehden ilmestymisessä. Kiitos siitä ja **kiitos kaikille lehden tilanneille**.

Näkökulma -lehti ilmestyy jatkossa ainakin toistaiseksi ilmaisena nettijulkaisuna ilman tarkkaa aikataulua. Sen voi lukea ja ladata itselleen **kristitynfoorumi.fi** ja **nakokulma.info** nettisivuilta.

Vastauslähetystunnus ei ole enää voimassa. Jos aiot käyttää edellisissä lehdissä ollutta vastauslähetykuponkia liitä siihen postimerkki.

Ehkä kaikkein kipeimmin Jumalan kansa tarvitsee ajassamme lahjan erottaa eri henget toisistaan (1.Kor.12:10). Lahja ilmenee arvostelukykyinä. Se varjelee liioittelemasta puoleen tai toiseen. Se auttaa rehellisesti kohtaamaan tosiasiat ja elämän sellaisena, kuin se on, väittämättä siitä muuta. Lahja erottaa henget on kuin silmä, joka on ruumiin lamppu. Jos silmä on terve, niin koko ruumis on valaistu. ”Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, millainen onkaan pimeys” (Matt.6:22-23).

Arvostelukyky tutkii ihmisten väitteitä, erittelee eikä ole sinisilmäinen. ”Älkää uskoko kaikkia henkiä. Koetelkaa ne, tutkikaa, ovatko ne Jumalasta” (1.Joh.4:1). Se varjelee uskovaa liialliselta herkkäuskoisuudelta ja taikauskolta. Emme saa avata sydämemme ovea kenelle tahansa. ”Jeesus sitä vastoin ei uskoutunut heille, koska hän tuns heidät kaikki” (Joh.2:24). Arvostelukykyinen säilyttää terveen varovaisuuden jokaiseen ihmiseen nähden (Jer.9:4; Miika7:5). Arvostelukykyinen suostuu jäämään joukossa hyvinkin yksinäiseksi.

Kristukseen uskovan ihmisen on opittava elämään uhanalaisena tässä pahassa maailmassa. Inhimillisen varmuutemme on jouduttava seulaan, jotta Jumala voisi tulla esiin. On uskallettava tavoitella syvästi aitoa, pohjia myöten valoon tullutta ja rehellistä asennetta

todellisuuteen. On nöyryyttävä siihen, että varmuutemme Jumalasta yhdistyy vaatimattomuuteen siitä, mitä itse sanomme Jumalasta. Opettelemme jatkuvasti kokosydämisesti luottamaan Jumalaan emmekä kuitenkaan voi luottaa omaan mielikuvaamme hänestä. Haluamme antautua Jumalalle ja sitoutua häneen ja samalla tiedostamme, kuinka antautumisemme on puolinaista emmekä voi siihen turvautua. Meillä on Kristuksen sovitusyössä perimmäinen turvallisuustakuu. Samaan aikaan pelkäämme uskomme olevan epäaitoa. Elämme keskellä uhanalaisuutta ja kuitenkin turvallisesti Jumalan armolupausten varassa.

Rukouksenamme tulee olla: ”Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.” (Ps.139:23-24.) ”Anna minun, Herra, tietää mikä on tietämisen arvoista, rakastaa sitä, mikä on rakastamisen arvoista, ylistää sitä, mikä ilahduttaa sinua eniten, arvostaa sitä, mikä on arvokasta sinun silmissäsi, vihata sitä mikä loukkaa sinua. Älä anna minun tuomita silmä- näöltä, langettaa tuomiota korvakuulolta, vaan tuomita ja erottaa asiat oikein ja yli kaiken tutkia ja tehdä, mikä sinulle kelpaa, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta.” (Tuomas Kempiläinen).

Aiempien lehtien (paitsi nro 7, jonka painos lopussa)
painettuja irtonumeroita vielä saatavissa hintaan
2,00 eur/nro + pm.

Tilaa: s.posti: tilaus@nakokulma.info,
tai tekstiviestillä nroon 0400324939,

<https://www.kristitynfoorumi.fi>

<https://www.nakokulma.info>

Kirjoituksia, luentoja,
videoita, musiikkia ...

NÄKÖKULMA julkaisut
ETUJEN
Välillä ihminen ja Jumala. Kristillinen viesti.

Tietokirjat
KIRJAT
LEHDIT
CD/DVD
MUU

Tietokirjat
Tietokirjat
Tietokirjat
Tietokirjat

PAINETTU KIRJAT
NÄKÖKULMA julkaisut on kristillinen julkaisu, joka on tarkoitettu kristittyjen ja kiinnostuneiden käyttöön. Julkaisun tavoitteena on edistää kristinuskon ymmärtämistä ja elämisen kristinuskon mukaisesti. Julkaisun sisältö on tarkoitettu kaikille kristityille ja kiinnostuneille. Julkaisun sisältö on tarkoitettu kaikille kristityille ja kiinnostuneille. Julkaisun sisältö on tarkoitettu kaikille kristityille ja kiinnostuneille.

<https://www.evankeliumikoulu.fi>

Suomen Evankeliumikoulu
Evankeliumin opintoyhdistys ry.

TERVETULOA OPETUKSIA NUORET AIKUISET TAPAHTUMIA KAUPPA LINKKEJÄ KESKUSTELUFOORUMI YHTEYSTIEDOT

Armo